

ZAMBIE - Kristýna Botková - 4. dopis – Osvěžení a návrat do práce

Můj zambijský pobyt se přehoupnul daleko za polovinu a já vás popáté zdravím ze City of Hope v Lusace. Uplynulé dva měsíce byly nabitě událostmi, což prosím přijměte jako omluvu za delší odmlku.

Počátkem ledna se sice holky po měsíci prázdnin vrátily zpět do City of Hope, a život zde opět nabral svůj starý rytmus, v únoru jsem ale díky **dlouho očekávané rodinné návštěvě** opět tak trochu vykojela ze stereotypu všedních dní.

Polovina února se nesla ve znamení bouřlivých euforických oslav. Lusaku zachvátilo **fotbalové šílenství**. Poprvé v historii země si Zambie z African Cup dovezla zlatý pohár (na nejlepší cestě k tomuto historickému úspěchu byla už v roce 1996 – po cestě na semifinálové utkání se však letadlo s národním týmem zřítilo a havárii žádný ze sportovců nepřežil). Moje rodina – a zejména sestřenice, která na lusackém letišti přistála ve stejný den jako národní hrdinové – si tak hned ze začátku svého pobytu odnesla první jedinečný zážitek.

Tím dalším se staly nevyhnutelně Viktoriiny vodopády. **Únorové Viktoriiny vodopády** se s těmi prosincovými téměř nedají srovnat. Uprostřed období dešťů Zambezi výrazně zmohutněla, oblaka dešťové mlhy stoupající z koryta vyrostla a zhoustla, hřmění padající vody zesílilo a duhové oblouky se znásobily. Kromě působivého zážitku, jaký skýtá pohled na vodopády v plné síle, jsme tentokrát z Livingstone odjížděly bohatší ještě o další, mnohem originálnější zkušenost. Nepochybně každý návštěvník Livingstone může tvrdit, že viděl na vlastní oči Viktoriiny vodopády – ale už méně se jich může pochlubit tím, že je u nich pokousal pavíán. Moje sestřenice si tuhle adrenalinovou atrakci vyzkoušela na vlastní kůži a od Viktoriiných vodopádů si to namířila do nejbližší nemocnice pro vakcínu proti vzteklině.

Náš návrat z Livingstone zpět do Lusaky byl asi tou nejhůře promyšlenou a zorganizovanou cestou, jakou jsem kdy v životě podnikla – nutno podotknout že současně také jednou z nejzajímavějších a nejdobrodružnějších. „**Menší zajížd'ka**“ do Kiambi Lodge na břehu Zambezi se protáhla na desetihodinové putování, zahrnující cestu narvaným rozhrkaným minibusem, jízdu na ještě narvanější korbě dobytčáku, plavbu přes Zambezi obydlenou výhružně mručícími hrochy a pěší výpravu buší v doprovodu místních vesničanů.

Třetím silným emotivním zážitkem se stala **návštěva vesnice Kashitu**, nacházející se asi dvě stě kilometrů severně od Lusaky. Místní komunita v čele s vystudovaným zemědělcem Josephem tu odvádí obdivuhodnou práci. Na africkém venkově, sužovaném chudobou, nemocemi a nevzdělaností, Joseph a jeho přátelé založili školu, čímž umožnili přístup ke vzdělání nezanedbatelnému množství dětí. Pro Evropana nepředstavitelné životní podmínky vesničanů se snaží zkvalitnit šířením osvěty a informací o hygieně, základech zemědělství, péči o děti či plánovaném rodičovství. I přes ohromný kus práce, kterou tu za téměř dvacet let odvedli, mají před sebou stále ještě dlouhou cestu, jejíž konec leží zatím v nedohlednu.

Návštěva mé maminky, sestry, sestřenice a kamarádky byla jednou velkou úžasnou dámskou jízdou, která mi v půlce mého pobytu přišla doopravdy vhod. Nyní už jsem **zase zpět v pracovním procesu** a za necelý týden začnu odpočítávat čtyři zbývající měsíce své dobrovolné služby.

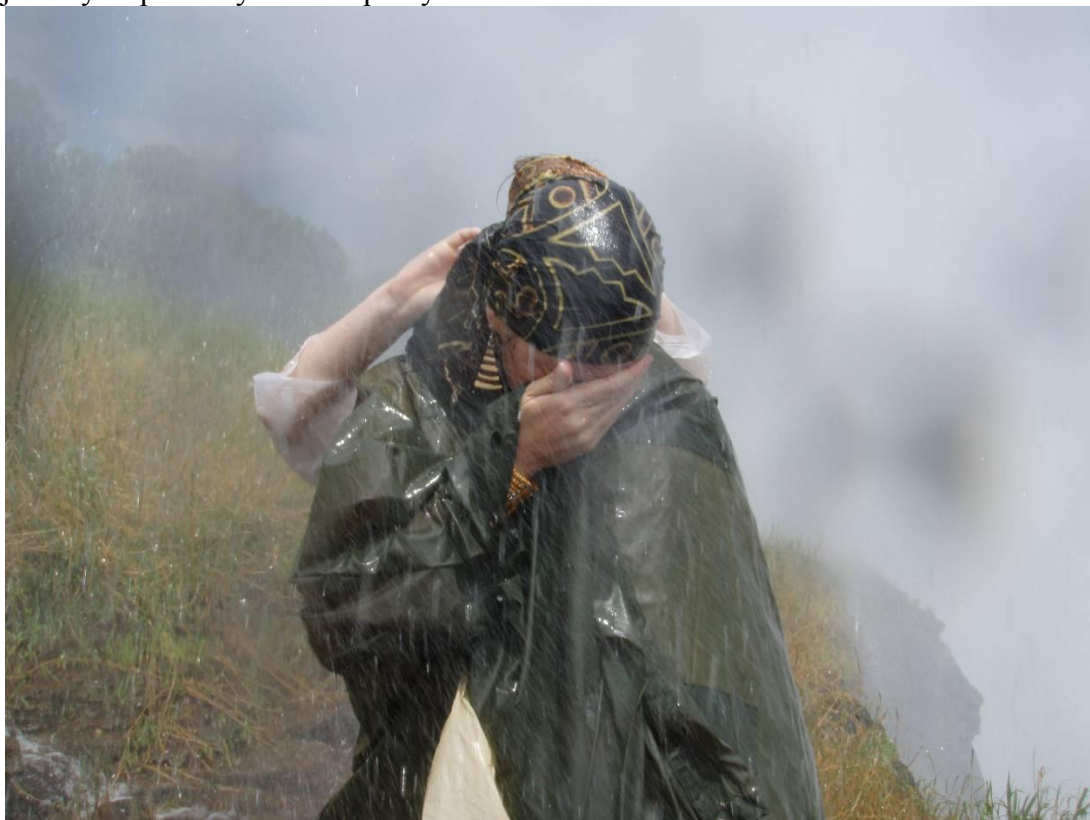
Všem ostatním dobrovolníkům v JAR, Svazijsku, Kongu, Indii, Bulharsku (a Teplicích ☺) přeji úspěšnou druhou část pobytu. Všem budoucím dobrovolníkům držím palce v jejich přípravě a vzkazuji: **Stojí to za to ☺**

Dnes připojuji i fotodokumentaci:

Slavící Lusaka:

Pláštěnka nepláštěnka, uprostřed období dešťů budete u Viktoriiniých vodopádů zmáchaní, jako byste právě vylezli ze sprchy.

Putování na korbě dobytčáku:

Plavba přes Zambezi river:

Zasloužená odměna v Kiambi lodge:

S dětmi v Kashitu:

Ve škole v Kashitu:

Vesnická rodina v Kashitu:

Zpět v pracovním procesu: ranní čtení s holkami:

hodina francouzštiny v Auxiliu:

